

— Рачо, да дадемъ Петка на училище.

— Защо? пита бащата. Той е още малъкъ — едвамъ на 5 години.

— Малъкъ е, ама е много палавъ и немирень. Цѣлъ день се бие съ дѣцата, тича по улицата, крѣска и пѣе до Бога. Нѣмамъ мира отъ него. Изпочупи ми всички паници. Не чува ни отъ съвѣтъ, ни отъ дума, ни отъ бой.

— Аха, искашъ да се отървешъ отъ глумитѣ му. Добрѣ. Да го дадемъ при учителя. Той ще го вкара въ пѣтя.

На другия день бащата съ паница леща и сумунъ хлѣбъ на ржка повежда малкия немирникъ Петка и го прѣдава на учителя. Тогавашнитѣ учители били много строги и лоши, та е чудно, какъ буйното дѣте можало да се задържи въ училището.

На малкия Петка най-първо училището се видѣло лошо, ала неговото любопитство го накарало да стои при учителя, па да гледа и слуша, какво учатъ нѣколкото дѣца тамъ. По едно врѣме учителтъ и дѣцата запѣли нѣкаква черковна пѣсенъ; това много му се харесало и той обикналъ училището.

Учителтъ написалъ съ гжше перо старобългарскитѣ букви на дървена лопатка и му я далъ на ржка да учи азъ, буки, вѣди и т. н. Съ тая лопатка или панакида малкиятъ немирникъ често поклопвалъ по главата своитѣ другари, ала за това пѣкъ учителевата тояга поигравала по гърба му. Той много пѣти се канилъ да бѣга отъ училището, ала пѣснитѣ и учението, което той отъ душа обикналъ, не му се оставяли. Като изучилъ буквитѣ, училъ църковно-славянски букваръ, часословъ (наустница), псалтиръ, апостолъ, свѣтче и други черковни